

آهو، نماد استان خراسان رضوی

آهو، یا غزال، از چهارپایان علف‌خوار که به سبب ویژگی‌های ظاهری بسیار مورد توجه انسان می باشد آهویا غزال، از چهارپایان علف‌خوار که به سبب ویژگیهای ظاهری بسیار مورد توجه انسان بوده است. چشمان زیبا، بوی خوش (متعلق به گونه‌ای از آهوی نر منطقه ختن)، معصومیت و بی گناهی از جمله ویژگیهایی است که به آهو نسبت داده اند .

آهو نماد استان خراسان رضوی است. این نام بر اساس تنوع و تعداد آهو در سطح استان در نظر گرفته شده است. بطوریکه که این استان یکی از زیستگاههای اصلی این آهو در کشور می باشد.

وجود حرم امام هشتم(ع) در این استان که از این حیوان در مقابل یکی شکارچی ضمانت کرده اند منجر شده است این حیوان به عنوان نماد استان خراسان رضوی انتخاب شود.

آهوها حیواناتی گیاهخوار و نشخوار کننده اند، حس بویایی و بینایی قوی دارند، به صورت اجتماعی زندگی کرده و تشکیل گله های کوچک و در برخی موارد بزرگ را می دهند. روزها و در برخی موارد شب ها فعالیت می کنند. سرعت بسیار بالایی در دویدن دارند و مسیر مشخصی را برای فرار در نظر می گیرند. دارای مهاجرت فصلی زمستانه به مناطق گرم تر هستند.

آهوها به عنوان جانورانی چابک شناخته می شوند. آن ها می توانند ناگهانی سرعت خود را به ۹۷ کیلومتر یا ۶۰ مایل در ساعت برساند یا هنگام دویدن سرعت خود را در ۴۸ کیلومتر (۳۰ مایل) در ساعت نگه دارد.

در حال حاضر سه گونه آهو، با نام های آهوی ایرانی، جبیر و آهوی کوهی در حیات وحش ایران دلبریایی می کنند.

زیستگاه و تغذیه آهو

آهوها بیشتر در بیابان های شنی و رسی، مرغزارها (زمین های چمن) و ساوانای آفریقا، جنوب غرب آسیا، آسیای میانه و شبه قاره هند دیده می شوند. این جانور بیشتر به صورت گله ای زندگی می کنند و از گیاهان نرم و لطیف و برگ ها می خورد و کمتر به گیاهان خشک رو می آور. دست ها و پاهای بلند آنها سبب می شود که به سرعت در میان دشت ها بدونند و از چنگ دشمنان بگریزند.

سازمان حفاظت محیط زیست

وزارت کشور
سازمان شیلات و دامپروری و دامپزشکی

شنبه‌های آموزشی

خصوصیات

آهو جثه ای متوسط، دمی کوتاه، دست ها و پاهایی بلند و ظریف، گوش هایی بلند و کشیده، شاخ هایی نسبتاً بلند و برآمدگی گواتر ماندنی به خصوص در فصل جفت گیری در زیر گلو دارد. رنگ بدنش قهوه ای روشن مایل به نخودی و زیر بدنش سفید است. دو نوار تیره رنگ از زیر چشم ها تا گوشه ی لب های آن امتداد دارد.

هنگام تغذیه یا حرکت، دم آن پی در پی تکان می خورد تا مگس و دیگر حشره های مزاحم را دور کند. اگر آهو احساس خطر کند، گردنش را راست نگه می دارد، سرش را بالا می گیرد و دمش را پیوسته تکان می دهد و در این حالت، به سایر اعضای گله هشدار می دهد. آهو در این حالت فرار نمی کند بلکه با پاهای کشیده و در حالی که گوش ها و دم خود را بالا گرفته است، حرکت می کند، به تناوب می ایستد و به سوی منبع خطر نگاه می کند. اگر منبع خطر نزدیک تر شده باشد، با خارج کردن هوا از بینی خود، صدای سوت ماندنی تولید می کند و سپس با پرش های بلند زیگزاگ مانند، پا به فرار می گذارد. متأسفانه جمعیت این گونه نیز به دلیل تخریب زیستگاه و شکار رو به کاهش است.

ssafta.imo.org.ir